

Ilgaz Gümüştas

Zamansız Hamleler

Zamanım Yok

Herkes çok hızlı. Herkesin acelesi var. Sınavlara yetişmek lazım. OKS, SBS, ÖSS, KPSS ve bir çok sessiz harfin bir araya getirilmesiyle oluşmuş, sözde hayatımızın en önemli sınavları. Bizi ele geçirmiş sanki.

İlkokuldayken babam karnemi almak için okula geldiğinde arkadaşlarımın yanında bana kızardı. Oysa notlarımın hepsi 5'ti. "Oğlum neden bu karnede zayıf yok. Zayıfsız öğrenci mi olur" derdi. Arkadaşlarım şaşkın şaşkın bir bana bir de babama bakar, bu işe akıl sır erdiremezlerdi. Bir baba çocuğunun karnesi çok iyi diye kızıyor. Durumu anlayamazlardı. Babamsa yaptığı işi devam ettirir, tiyatro oynarmış gibi ciddiyetle çocuklara sorardı:

"Görüyor musunuz hiç zayıfı yok, böyle çocuk mu olur. Her çocuğun karnesinde zayıfı olmalı" derdi. Tabii ki babamın yaptığı şakaydı. Ama babam rolünü öyle ciddiyetle oynardı ki, arkadaşlarıma bunun bir şaka olduğunu söylememe rağmen bana inanmazlardı. Babamın gerçekte böyle düşündüğünü ve eve gittiğimde bana kızacağını düşünürlerdi. Babamın yaptığı şakaydı ama bana her zaman şu gerçeği anlattı: "Sen bütün notlardan daha önemlisin." Bunu bana hissettirir, kendime güven duymamı sağlardı. (Bu arada ilkokuldayken satranç kolu olduğumu söylemeden geçemeyeceğim.) Gece yarısı ders çalıştığım zamanlar beni uyumam için yatağa göndermeye çalışırdı. Oysa ben itiraz eder, çok önemli bir sınavımın olduğunu söyleyip çalışmaya devam ederdim. Ama babamın bu şekilde davranması hoşuma giderdi. Çünkü sınavlardan çok ben önemliydim. Hata yapsam bana kızmayacağını, benim yanımda olacağını bilirdim. Onun da güvenini boşa çıkarmazdım. Derslerime devamlı çalışırdım.

Hayatımız testlerde geçiyor. Devamlı sınavlara giriyoruz. Dershanelere gidiyoruz. Belli bir zaman sonra iş kontrolden çıkıyor sanki. Hafta içi, hafta sonu. Hep mecbur bırakıldığımız testlerde "A" mı, "B" mi yoksa "Hiçbiri" mi diye düşünüyoruz. Sonra ilerde bir de bakıyoruz ki çocukluğumuz geçmiş, yapmak istediğimiz asıl şeyleri yapamadan büyümüşüz. Ama sınavlar bitmemiş. Hala bize sormaya devam ediyorlar. "A" mı, "B" mi yoksa "Hiçbiri" mi diye?

Bir süre önce, "iyi bir oyuncu olman için bol bol maç yapman, hatalarından ders alman gerekir" diye söylediğim öğrencim, bana şu cevabı verdi. "Öğretmenim inanmayacaksınız belki ama hiç zamanım yok. Sınavlara hazırlanmaya çalışıyorum. Oyun oynamaya bile zamanım kalmıyor". Bu öğrencim 1.sınıfa gidiyordu. Öylesine üzülmüştüm ki. Daha 7 yaşında olan bir çocuğun da oyun oynamaya zamanı yoksa kimin olabilir? Kim isteklerini yapabilir. Devamlı birinci olmaya şartlanmış bir eğitim sistemi içinde kaybolan bizim en değerli şeyimiz, zamanımızdı. Bir daha hiç gelmeyecek bir zaman. Her saniyemiz şu an akıp gidiyor. Bir daha yaşanması mümkün değil. Bunu en çok öğrencimin cevabından sonra hissettim.

Zamanımızın değerini bilelim. Bizler sınavlardaki “A” ,“B” veya “Hiçbiri” değiliz. Biz yaşamımızın güzelliklerini yaşamak için, zamanımızı en güzel şekilde değerlendirmeliyiz. Ders çalışmayacak mıyız, tabii ki çalışacağız. Ama hayatımızın değerini bilerek. Zamanımız yok mu? Tabii ki var. Hem de pek çok. Bu bizim hayatımız. İsteklerimizi yapmaktan vazgeçmemeliyiz.

İlkokuldan beri benim en çok sevdiğim oyun satrançtı. Yaşım 27. Hala sınavlara giriyorum ama satranç da çalışıyorum, oynuyorum ve çok mutlu oluyorum. Her saniyemin değerini bilerek hamlelerimi yapıyorum. Benim zamanım var.